

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

SF er ikke de eneste, der siger, at det går stærkt i Europa, men vi vil godt sige: Det gør det også på godt og ondt. Og det gør det sådan set også i Danmark, når vi skal diskutere i Danmark.

Vores diskussion er i høj grad alt for meget efter SF's mening koncentreret om forbeholdene. Det er en diskussion, som i virkeligheden har sit grundlag i en begrundet skepsis i store dele af befolkningen over for, om man nu vil overholde forbeholdene. Og man har med rette en skepsis over for den politiske elite. Vil de endnu en gang snyde befolkningen og sige, at den udvikling kommer ikke, og så kommer den alligevel på fuld tryk på et eller andet tidspunkt?

Jeg tror også, det er derfor, at vi gentagne gange får diskussionen om, hvorvidt regeringen nu overholder forbeholdene. Hvis vi tager den seneste udvikling med EU's militære dimension, så hed det for et par måneder siden, at det ikke var nogen militær opbygning. Det var i hvert fald ikke nogen hær, man var i gang med. Det hed sådan stille fra udenrigsministeren, at man ville trække på NATO's europæiske aktiver.

Det var først, da det kom frem, at det var 50.000 mand, der skulle være klar til at rykke ud, at det så var vanskeligt at skjule, at det var en militær opbygning, som – som statsministeren siger – nogle måske ville kalde for en hær, selv om jeg godt hørte, at statsministeren definerede det på en anden måde.

Tilsvarende også når man skal have en debat om forbeholdene – man får en fornemmelse af, at det egentlig ikke må nævnes. Det skal nævnes sådan i det stille. Det skal ikke være for højtlydt. Og så får man en fornemmelse af, at man måske ikke rigtig mener det.

For så hjælper det ikke meget, at man erklærer, at man vil overholde forbeholdene. For hvis befolkningen fornemmer, at det vil man egentlig ikke, så lander vi faktisk i en meget gold diskussion om overholdelse af forbeholdene. Og så lander vi ikke i en diskussion i virkeligheden om indholdet.

Jeg noterede mig ganske vist, at statsministeren nu sagde – og det syntes jeg var glædeligt – at nu ville man godt til at diskutere EU og diskutere politik i EU. Men det, vi oplever modsat omkring forbeholdene, er jo ikke poli-

tik. Det er jo snarere i virkeligheden, som vi oplever det fra SF, at en stor del af partierne her faktisk snarere følgagtigt vil følge den udvikling, der sker i EU på unionsområdet. Så kan man godt spørge om, hvor ryggraden egentlig er i den danske politik.

Man har mange gange et indtryk af, at det største problem i Danmark er, at det er synd for Danmark, at vi ikke kan være med. Spørgsmålet er, hvad det er for noget, vi skal være med til. Det er der, hvor vi synes i SF, at forbeholdene er vigtige. Ikke kun fordi vi har forbeholdene, men faktisk fordi de er udtryk for en holdning til, hvorledes vi synes, at EU skal udvikle sig.

Forbeholdene er for SF udtryk for, at vi ikke ønsker, at EU skal udvikle sig i retning af en union med en unødvendig statsdannelse, men at vi skal have et Europa, hvor vi tager fat på de opgaver, der er grænseoverskridende. Det skal være basis for EU og ikke en europæisk statsdannelse.

Så vil jeg også godt lige give statsministeren den kommentar, at SF da også har noteret sig, at der er sket meget, som er grænseoverskridende; at produktionen og kapitalen er grænseoverskridende. Det er også baggrunden for EU, og det er også baggrunden for, at vi skal have en aktiv politik i EU. Ingen tvivl om det.

Men det er ikke nødvendigvis derfor, at vi skal have ØMU'en. Den er ikke for SF et ønskværdigt mål. Den er faktisk noget af det mest statsdannende, vi kan skabe, og den er unødvendig. Den skal nu sælges under forskellige slagord. Jeg skal ikke gennemgå dem alle sammen, men et af slagordene er, at den er uundgåelig, for nu har vi fået den – uanset at der er tre lande, der sagde: Vi er ikke med. Og selv om det stadig væk er usikkert, om den halve snes lande, der står for optagelse, også kan komme med i den, og hvordan de kan komme med i den.

Den sælges også som en sikker økonomi, der oven i købet kan skabe beskæftigelse. Der skal skabes mange nye myter.

Man kan blot tage det lille år, hvor vi har haft euroen, som godt kan vise nogle foruroligende træk. Euroen blev lanceret som en stor, stærk mønt, men hvad har vi set det her år? At den faktisk er dykket nogle gange, og nu står den faktisk i en kurs, der ikke er flatterende. Det, der har vist sig, er, at den egentlig er ganske påvirkelig for udsving i økonomien i de enkelte lande.